

VÉR ÉS HAMU I.

FROM BLOOD AND ASH

vérből és hamuból

„Akció, kaland,
szexi hangulat és düh!”
– *Tijan, bestsellerszerző*

fine selection

JENNIFER L. ARMENTROUT

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERZŐ

JENNIFER L. ARMENTROUT

FROM
BLOOD
AND
ASH

v é r b ől é s h a m u b ől

VÉR ÉS HAMU I.

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2022

Neked, az olvasónak.

1. fejezet

– FINLEY-RE MA ESTE TALÁLTAK RÁ HOLTAN, kint a Véererdőben.

A kártyáimból felnézve a karmazsinvörös asztal túloldalán ülő három férfi felé pillantottam. Nem véletlenül választottam ezt a helyet. Semmit... Semmit nem éreztem az irányukból, amikor korábban elhaladtam a zsúfolt asztalok között.

Semmi fájdalom, sem fizikai, sem lelki.

Általában nem puhatolóztam, hogy megtudjam, van-e valakinek fájdalma. Ha ok nélkül tettem ilyet, végtelenül tolakodónak éreztem magam, de nagyobb tömegben nehéz volt irányítani, hogy mennyi érzést engedjek meg magamnak. Mindig akadt valaki, akinek a fájdalma olyan mélyre hasított, olyan nyers volt, hogy a gyötrelme már-már kézzelfoghatóvá vált, ami előtt meg sem kellett nyitnom az érzékeimet, hogy érezzem – és amit nem tudtam figyelmen kívül hagyni. Az emberek kivetítették a kínjukat az őket körülvevő világra.

Nekem viszont megtiltották, hogy bármit tegyek, csak annyi állt módomban, hogy nem törődöm az egésszel. Sosem beszélhettem az istenek által rám rótt adottságról, és soha, de soha nem léphettem túl az érzékelés határát, és nem is tehettem semmit.

Nem mintha mindig azt tettem volna, amit tennem kellett.

Nyilván.

Ám ezek a férfiak érezhetően rendben voltak, amikor kitártam az érzéseimet, hogy messze elkerüljem azokat, akiknek komoly fájdalomaik vannak, és ez meglepett, tekintve, hogy miből éltek. A Magaslat – a hegymagasságú, Elysium csúcsról származó mészkőből és vasból készült fal – őrei voltak. Azóta, hogy a Két Király háborúja négy évszázaddal korábban véget ért, a Magaslat egész Masadoniát bekerítette, és Solis királyságának minden városát a Magaslat védte. A falvakat és kiképzőhelyeket, valamint a gazdálkodó közösségeket és egyéb, gyéren lakott városkákat is hasonló, de kisebb fal vette körül.

Gyakran okozott gyötrelmet az öröknek mindaz, aminek rendszeresen szemtanúi voltak, és amit meg kellett tenniük, legyen szó akár testi sérülésekről vagy azokról, amelyek a felszakadt bőrnél és a törött csontoknál is mélyebbre hatoltak.

Aznap este nem csupán gyötrelmeik nem voltak, de páncéljuk és egyenruhájuk sem. Helyette bő inget és szarvasbőr nadrágot viseltek. Én mégis tudtam, hogy bár nincsenek szolgálatban, őrző szemmel figyelik a rettegett köd és a vele érkező borzalmak meg a királyság jövője ellen munkálkodók jeleit. Mégis tetőtől talpig fel voltak fegyverezve.

Akárcsak én.

A köpeny és az alatta viselt vékony ruha redői alatt elrejtve éreztem a combomhoz rögzített tőr hűvös markolatát, ami sosem melegedett hozzá a bőrömhöz. A tizenhatodik születésnapomra kapott ajándék nem az egyetlen és nem is a leghalálosabb fegyverem volt, de ez volt a kedvencem. A markolatát egy rég kihalt farkasféle csontjából faragták – egy olyan lényéből, aki sem ember, sem szörny nem volt, inkább mindkettő –, a penge pedig halálosan élesre csiszolt vérkőből készült.

Ha hajlamos is voltam belekeveredni valami meggondolatlan, helytelen és teljes mértékben tiltott cselekedetbe, annyira azért nem voltam bolond, hogy fegyvertelenül és felkészületlenül lépjek be egy olyan helyre, mint a Vörös Gyöngy. És ha úgy alakul, gondolkodás nélkül használtam volna azt a fegyvert meg az adottságomat.

– Halott? – kérdezte a másik őr, a fiatalabb, barna hajú és szelídebb arcú. Úgy emlékeztem, hogy a neve Airrick, és hogy nem sokkal lehet idősebb nálam, talán valamivel több mint tizennyolc. – Nem csupán halott. Finley vérbe fúlt, a húsát szétmarcangolták, mintha vadkutyák támadtak volna rá, és aztán darabokra tépték volna.

A kártyáim elhomályosodtak előttem, ahogy apró jéggolyók formálódtak a gyomrom mélyén. Vadkutyák nem tesznek ilyesmit. Nem beszélve arról, hogy nem is éltek vadkutyák a Véredő közelében, a világ egyetlen olyan helyén, ahol véreznek a fák, foltot hagyva a kérgen, és bíborvörösre festve a leveleket. Keringtek pletykák másféle állatokról, különösen nagy rágcsálókról és dögevőkről, amelyek azoknak a holttestéből lakmároztak, akik túl sokat időztek az erdőben.

– És tudod, hogy ez mit jelent – folytatta Airrick. – Bizonyára közel vannak. Támadás lehet...

– Nem biztos, hogy ezt most kéne megvitatnunk – szakította félbe az idősebb őr. Tudtam, ki ő. Phillips Rathi. Évek óta a Magaslat őreinek tagja, ami eléggé szokatlan. Az öröknek nem túl hosszú a várható élettartamuk. Felém biccentett. – Egy hölgy jelenlétében.

Egy hölgy?

Csak a Felemelkedetteket szólították hölgyeknek, de én nem olysavalaki voltam, akire egy Vörös Gyöngyhöz hasonló helyen számítanak. Ha megtalálnak, akkor... Nos, nagyobb bajban lennék, mint valaha, és komoly megrovásban részesülnék.

Afféle büntetésben, amit Dorian Teerman, Masadonia hercege előszeretettel szokott alkalmazni. És amiben lord Brandole Mazeen, az ő közeli bizalmasa szívesen segít.

Felszínre tört bennem a szorongás, ahogy ránéztem a sötét bőrrű örrre. Kizártnak tartottam, hogy Phillips tudja, ki vagyok. Az arcom felső részét eltakarta a fehér szemmaszk, amit évekkkel ezelőtt találtam a királynő kertjében eldobva, és egyszerű köpenyt viseltem, ami olyan kék volt, mint a vándorrigó tojása. A köpenyt Brittától, a vár egyik szolgájától, öhm, *vettem kölcsön*, őt hallottam egyszer a Vörös Gyöngyről beszélni. Reméltem, hogy Britta nem veszi észre, hogy eltűnt a kabátja, mielőtt reggel visszavinném.

Vizont egy kezemen meg tudom számolni, hogy maszk nélkül hányan látták az arcomat Masadoniában, és közülük senki sem volt itt ezen az estén.

Mivel én voltam a Szűz, a Kiválasztott, többnyire fátyol takarta el az arcom felső részét, és csak a hajamat, az ajkamat és az államat láthatták.

Kizártnak tartottam, hogy Phillips csupán ez alapján felismerne, és ha mégis, akkor már egyikük sem ült volna itt. Már rég a gondviselőim elé vonszoltak volna, még ha finoman is, Masadonia hercege és hercegnője elé.

Nem volt okom pánikra.

Miközben igyekeztem ellazítani a vállam és a nyakam izmait, elmosolyodtam.

– Én nem vagyok hölgy. Egész nyugodtan beszéljetelek, amiről akartok.

– Ebben az esetben is jobb lenne kevésbé morbid témát feszegetnünk – jegyezte meg Phillips, és éles pillantást küldött a másik két űr irányába.

Airrick rám emelte a tekintetét.

– Elnézést kérek!

– Semmi szükség rá, de elfogadom.

A harmadik őr leszegette az állát, elmélyülten tanulmányozta a kártyáit, ahogy ő is elnézést kért. Az arca elvörösödött, amit egészen elragadónak találtam. Az őrök, akik a Magaslaton dolgoznak, kemény kiképzést kapnak, az összes fegyver használatát kitanulják, akárcsak a közelharc csínját-bínját. Akik túléltek az első küldetésüket a Magaslaton kívül, nem tértek vissza vérontás nélkül, vagy legalább anélkül, hogy szemtanúi lettek volna valaki halálának.

Ez az ember mégis elvörösödött.

Megköszörültem a torkom, mert kérdezősködni akartam arról, hogy ki volt Finley, hogy a Magaslat őre volt-e, vagy a vadászok egyike, a sereg egyik osztagáé, akik a városok közti kapcsolatért voltak felelősek, illetve az utazókat és az áruszállítmányokat kísérték. Ők az év felét a Magaslat védelmén kívül töltötték. Messze ez volt az egyik legveszélyesebb hivatás, úgyhogy sosem utaztak egyedül.

Némelyek sosem tértek vissza.

Azok közül, akik mégis, néhányan sajnos nem önmagukként jöttek vissza. Féktelenül pusztító halál loholt a nyomukban.

Átkozottak.

De éreztem, hogy Phillips bármilyen további beszélgetés fonalát elvágna, így nem tettem fel azokat a kérdéseket, amik már a nyelvem hegyén táncoltak. Ha mások is voltak vele, és megsérültek azok miatt, akik feltehetőleg Finley-t is megölték, előbb vagy utóbb úgyis rájövök.

Csak reméltem, hogy nem rémült sikolyok közepette történt mindez.

Masadonia népének fogalma sem volt arról, hogy mennyien tértek vissza megátkozva a Magaslaton kívüli világból. Ők csupán

egy-egy maréknyi embert láttak itt-ott, de nem a valóságot. Ha látták volna, biztos fellángolt volna a pánik és a félelem a nép körében, akik elképzelni sem tudták, hogy milyen borzalmak uralkodnak a Magaslaton túl.

Ellentétben a bátyámmal, Iannel meg velem.

Épp ezért, amikor az asztal körül könnyedebb témára váltottak, nehezemre esett felolvasztani a zsigereimre fagyott jeget. Számptalan étellel fizettük meg az árát, hogy a Magaslaton belül biztonságban legyünk, azonban így is akadtak problémáink, nem csupán itt, hanem az egész Solis királyságban.

A halál...

A halál *mindig* megtalálja az utat.

Elég, mondtam magamnak, ahogy kezdett alakot ölteni bennem az általános nyugtalanságérzet. Ez az este nem arról szól, hogy mit nem kellene megtennem. Ez az este az életben maradásról szól, és hogy... Ne legyek ébren egész éjjel, egyedül, mintha... Nem lenne ráhatásom, nem... Nem lenne semmi fogalmam arról, hogy ki vagyok, leszámítva azt, hogy *mi* vagyok.

Ismét gyatra leosztást kaptam, és kártyáztam én eleget Iannel ahhoz, hogy tudjam, a kezemben tartott kártyákból nem nagyon lehet jól kijönni. Amikor közöltem, hogy én kiszálltam, az örök bólintottak, felálltam, és mindegyikük jó estét kívánt nekem.

Az asztalok között elhaladva elvettem egy pezsgővel töltött poharat, amit egy kesztyűs kezű felszolgáló nyújtott át, és megpróbáltam újra megélni azt az izgatottságérzést, ami az ereimben zsongott, amikor korábban végigsiettem az utcákon.

A magam dolgával törődve pásztáztam végig a termet, és az érzeiteimet megtartottam magamnak. Még azokat sem kellett megérintenem, akik nem tudták kivetíteni maguk köré az érzéseiket, ahhoz,

hogy tudjam, fájdalmaik vannak. Elég volt rájuk néznom, és koncentrálni. Kívülről nem látszott, ha bármiféle fájdalmat éltek át, és nem változott meg a külsejük, amikor rájuk fókuszáltam. Egyszerűen *éreztem* a kínjukat.

A fizikai fájdalom szinte mindig forró volt, de az a fajta, ami kívülről nem látható, az más.

Az szinte mindig hideg.

Trágár kiáltások és füttyögés rántott ki a gondolatmenetemből. Egy vörös ruhás nő ült egy asztal szélén, a mellett az asztal mellett, amelyiknél korábban én is ültem. Vörös szatén- és fátýolszövet csikokból varrt szoknyát viselt, ami épp csak alig takarta el a combját. Az egyik férfi belemarkolt az áttetsző kis szoknyába.

A nő pimasz vigyorral félrelökte a kezét, hátradólt, és érzéki ívbe hajlott a teste. Sűrű, szőke, göndör fürtjei ráomlottak az elfelejtett érmékre és zsetonokra.

– Ki akar ma elnyerni engem? – A hangja mély volt, és füstös, miközben végigcsúsztatta a kezét a fodros fűző derekán. – Biztosíthatlak titeket, fiúk, én tovább tartok, mint bármelyik aranyserleg.

– És mi van, ha döntetlen? – kérdezte az egyik férfi, akinek finom vonalú kabátja arról árulkodott, hogy valamiféle jómódú kereskedő vagy üzletember lehet.

– Akkor még szórakoztatóbb éjszaka elé nézek – felelte a nő, majd elkezdte lefelé húzni a kezét a hasán, és becsúsztatta egészen a...

Felhevült arccal gyorsan elkaptam a tekintetemet, miközben belekortyoltam a gyöngyöző pezsgőbe. A pillantásom megtalálta az utat egy rózsaarany csillár vakító fényéhez. A Vörös Gyöngy bizonyára jól megy, a tulajdonosainak pedig jó kapcsolataik lehetnek. Az áram drága, és a királyi udvar szigorú ellenőrzése alatt áll. Eltűnődtem, hogy ki lehet az az ügyfélkörükből, aki efféle luxust tud biztosítani.

A csillár alatt egy másik kártyaparti is zajlott. Nők is részt vettek benne, a hajuk bonyolult, kristályokkal díszített kontyba volt tűzve, és az ő ruhájuk messze nem tűnt olyan kihívónak, mint azoké a nőké, akik itt dolgoztak. Szoknyájuk élénkzila, sárga, valamint pasz-tellkék és orgona színben pompázott.

Én csak fehérét hordhattam, akkor is, ha a szobámban voltam, és akkor is, ha nyilvános helyen, ami nem fordult elő túl gyakran. Ámulva láttam, hogy a sok különböző szín milyen remekül kiemel-te a ruha viselőjének haj- és bőrszínét. Feltételeztem, hogy a legtöbb napon úgy festettem, mint egy kísértet, aki fehérben rója a Teerman-kastély termeit.

Ezek a nők is szemmaszkot viseltek, ami eltakarta az arcuk felét, védelte az identitásukat. Azon tűnődtem, kik lehetnek ők. Merész feleségek, akiket túl sokszor hagytak magukra? Fiatal nők, akik még nem házasodtak meg, vagy netán özvegyek? Szolgák vagy olyan nők, akik a városban dolgoztak, és este eljöttek szórakozni? Ugyanabból az okból jöttek ide, mint én?

Unalomból? Kíváncsiságból?

A magány miatt?

Ha így van, akkor jobban hasonlítottunk egymásra, mint gondoltam, bár ők második gyermekek voltak, akiket a tizenharmadik születésnapjukon a királyi udvarnak adnak az éves Beavatás során. Én pedig... Én Penellape voltam a Teerman-kastélyból, a Balfourok leszármazottja és a királynő kedvence.

Én voltam a Szűz.

A Kiválasztott.

És alig egy éven belül, a tizenkilencedik születésnapomon felemelkedem, ahogy minden udvarhölgy és az udvarban szolgálattelvő

nemes úr. A Felemelkedésünk különböző lesz, de ez lesz a legnagyobb az első istenek áldása óta, ami a Két Király háborúja után történt.

Velük nem sok minden történe, ha rajtakapnák őket, nekem viszont... Nekem viszont szembe kéne néznie a herceg nemtetszésével. Az ajkam elvékonyodott, ahogy gyökeret vert bennem a harag, amibe undor és a szégyen kellemetlen maradványa vegyült.

Túl jól ismertem a herceg kezét meg a természetellenes bosszúszomját.

De rá sem akartam gondolni. Vagy amiatt aggódni, hogy megfenyítene. Ennyi erővel vissza is mehettem volna a szobámba.

Ahogy elkaptam a tekintetemet az asztalról, észrevettem, hogy akad pár mosolygó és nevető nő a Gyöngyben, aki nem visel álarcot, és nem fedi el a kilétét. Örökkel és üzletemberekkel ültek az asztaloknál, árnyékos sarkokban ácsorogtak, és álarcos nőkkel meg férfiakkal beszélgettek, illetve olyanokkal, akik szintén a Vörös Gyöngyben dolgoztak. Ők nem szégyellték, ha meglátják őket, és nem is félték ettől.

Bármik voltak is, olyan szabadsággal rendelkeztek, ami után én is mélyen sóvárogtam.

Ezen az estén a függetlenséget hajszoltam, ugyanis álarcokkal és ismeretlenül az isteneken kívül senki nem tudta, hogy itt vagyok. És ami az isteneket illeti, már rég rájöttem, hogy bőven akad fontosabb dolguk annál, hogy arra feccséljék az idejüket, hogy engem figyeljenek. Elvégre, ha odafigyeltek volna rám, már rég elvittek volna számos olyan dolog miatt, amit a tilalmak ellenére megtettem.

Ma este tehát *bárki* lehetek.

Az ebben rejlő szabadság sokkal jobban a fejembe szállt, mint képzeltem. Még annál is jobban, mint amit a zöld mák nyújtott azoknak, akik elszívták.

Ma este nem a Szűz voltam. Nem Penellaphe. Hanem egyszerűen Poppy, idéztem fel a becenevem, amit még anyámtól kaptam. A bátyámon, Ianen kívül csak néhányan hívtak így.

Poppyként nem kellett szigorú szabályokat követnem, elvárásoknak megfelelnem, nem létezett az előttem álló Felemelkedés, ami egyébként gyorsabban közeledett, mint amennyire készen álltam. Most nem volt félelem, sem múlt vagy jövő. Ma este egy kicsit élhettem, még ha csak pár órára is, és magamba szívhattam annyi élményt, amennyit csak tudok, mielőtt visszatérek a fővárosba, a királynőhöz.

Mielőtt odaadnak az isteneknek.

Borzongás futott végig a gerincemen – bizonytalanság egy kevéske elhagyatottsággal. Elfojtottam magamban, nem voltam hajlandó teret adni neki. Semmi értelme azon rágódni, ami előttünk áll, és megváltoztathatatlan.

Emellett Ian két éve Felemelkedett, és a havi rendszerességgel kapott levelek alapján ugyanolyan maradt. Az egyetlen különbség, hogy már nem a hangjával szötte a meséket, hanem írott szavakkal a leveleiben. Épp az előző hónapban írt két gyermekről, egy fiú-lány testvérpárról, akik leúsztak a Gyapjas-tenger fenekére, és összebarátkoztak a vízi lényekkel.

Elmosolyodtam, ahogy megemeltem a pezsgőspoharat, fogalmam sem volt, honnan szedi ezt a sok történetet. Ha jól tudom, lehetetlen leúszni a Gyapjas-tenger fenekére, és vízi lények sem léteznek.

Nem sokkal a Felemelkedése után a királynő és a király parancsára feleségül vette lady Claudeyát.

Ian sosem mesélt a feleségéről.

Boldog volt egyáltalán a házasságában? Lehervadt a mosolyom, ahogy a pillantásom a szénsavas, rózsaszínes italra esett. Nem voltam benne biztos, de úgy gondoltam, alig ismerték egymást az esküvőjük

előtt. Hogy lehetne ez elég, amikor az ember élete hátralevő részét feltehetően azzal a másikkal tölti?

És a Felemelkedettek nagyon-nagyon hosszú ideig éltek.

Még mindig furcsa érzés volt Felemelkedettként gondolnom Ian-re. Ian nem volt ugyan másodszülött fiú, de mivel én voltam a Szűz, a királynő kérvényezte az istenektől, hogy ezúttal tegyenek kivételt a szokványos rendben, így megengedték neki, hogy Felemelkedjen. Én pedig sosem fogok szembenézni azzal, amivel Ian, hogy házasságot kössek egy idegennel, egy másik Felemelkedettel, aki mindekelőtt a szépséget hajszolja, ugyanis a vonzó megjelenést isteni tulajdonságnak vélték.

És hiába voltam én a Szűz, a Kiválasztott, sosem tekintettek rám isteniként. A herceg szerint én nem voltam szép.

Hanem egy *tragédia*.

Anélkül, hogy észrevettem volna, az ujjaim végigszaladtak az álarc csipkés bal oldalán. Elkaptam a kezem.

Egy férfi, talán egy őr, felállt az asztal mellől, és odafordult egy ugyanolyan fehér álarcot viselő nőhöz, mint amilyen rajtam is volt. Felé nyújtotta a kezét, és mondott valamit, de olyan halkán, hogy nem értettem, a nő egy bólintással és mosollyal válaszolt, majd a férfi kezébe tette a kezét. Felállt, orgonaárnyalatú szoknyája zuhatagként omlott a lábára, ahogy a férfi elindult vele kifelé a teremből, a vendégeknek szánt két ajtó felé, az egybenyitott helyiségek végén. A jobb oldali a kijárat volt. A bal oldali a lépcsőhöz vezetett, a privát szobákhoz, ahol Britta szerint mindenféle dolgok történtek.

Az őr a bal oldali ajtó felé vezette az álarcos nőt.

A férfi megkérdezte. A nő igent mondott. Bármit művelnek is odafent, mindketten örömmel és saját elhatározásukból teszik, nem számít, hogy csak pár óráig vagy egy egész emberöltőig tart.

A figyelmem még azután is sokáig az ajtón időzött, hogy az becsukódott. Vajon ez volt a másik oka annak, hogy ma idejöttem? Hogy... megtapasztaljam a gyönyört egy általam választott emberrel?

Megtehetném, ha akarnám. Hallottam az udvarhölgyek beszélgetéseit, akiktől nem várták el, hogy érintetlenek maradjanak. Szerintük akad... jó pár dolog, amit megtehet egy nő a gyönyörért, és közben a tisztaságát is megőrizheti.

Tisztaság?

Gyűlöltem ezt a szót, a mögöttes jelentését. Mintha a szüzességem határozná meg a jóságomat, az ártatlanságomat, és mintha a megléte vagy hiánya valamiféleképpen fontosabb lenne, mint az a több száz döntés, amit a mindennapokban meghozok.

Eltűnődtem, hogy mit tennének az istenek, ha nem szűzként járulnék eléjük. Figyelmen kívül hagynának minden mást, amit tettem, és amit nem, csupán azért, mert már nem vagyok szűz?

Nem voltam benne biztos, de reméltem, hogy nem így áll a helyzet. Nem azért, mintha azt terveztem volna, hogy szexelni fogok akár most, akár jövő héten, akár... bármikor, hanem mert én akartam meghozni ezt a döntést.

Viszont azt sem igazán tudtam, hogy miként kerülhetnék olyan helyzetbe, ahol egyáltalán felmerülne ez a lehetőség. De nyilván akadnak azért készséges jelentkezők, akik szívesen tesznek olyan dolgokat, amiről az udvarhölgyek beszélgettek, hogy mi folyik itt a Vörös Gyöngyben.

Ideges vibrálás indult a mellkasomból, miközben rávettem magam, hogy kortyoljak még egyet a pezsgőből. Az édes buborékok csiklandozták a torkomat, és valamelyest enyhítették a hirtelen jelentkező szájszárazságomat.

Hogy őszinte legyek, ez az este egy pillanat hevében született döntés eredménye volt. Éjszakánként gyakran előfordult, hogy akár hajnalig nem tudtam elaludni. Amikor mégis, azt kívántam, bár csak ne sikerült volna. Csak ezen a héten háromszor ébredtem rémálomból, a fülemben csengő sikításomra. És amikor így rajokban támadtak ezek az álmok, előjelként tekintettem rájuk. Hasonlóan ösztönszerűen, mint amikor mások fájdalmát érzékelem, és ez ordítva figyelmeztet.

Felszínes lélegzetvétellel újra arrafelé pillantottam, amerre korábban is néztem. A vörös ruhás nő már nem az asztalon ült, hanem annak a kereskedőnek az ölében, aki megkérdezte, mi történne, ha ketten nyernének. A férfi a kártyáit vizslatta, de a kezét ugyanott tartotta, ahol a nő korábban: mélyen a két combja között.

Jaj, egek!

Az ajkamba haraptam, és visszahúzódtam oda, ahol korábban álldogáltam, mielőtt az egész arcom lángba borult. Egy elválasztófal mellett lévő hely felé támolýogtam, amelynek közelében egy másik parti zajlott éppen.

Itt még több volt az őr, némelyiket felismertem a királyi udvarból, ugyanolyan katonák, mint azok, akik a Magaslatnak dolgoztak, csak ők a Felemelkedetteket védelmezték. A Felemelkedetteknek személyi testőrük volt, mert akadtak, akik megpróbálták elrabolni az udvar tagjait, hogy váltságdíjat követeljenek. Általában senki sem sérült meg komolyan ilyenkor, de akadt pár olyan kísérlet is, ami teljesen más, jóval erőszakosabb töről fakadt.

Nem igazán tudtam, mit tegyek, ahogy ott ácsorogtam egy cse-repes dísznövény mellett, amin pici, piros bimbók növekedtek. Beszállhattam volna egy újabb kártyapartiba, vagy beszélgetésbe

elegyedhettem volna bárkivel az asztalok körül lézengő emberek közül, azonban a felszínes csevegés nem tartozott az erősségeim közé. Egészen biztos, hogy kibuggyanna belőlem valami képtelenség, vagy feltennék egy teljesen értelmetlen kérdést, aminek csekély köze lenne a beszélgetéshez. Úgyhogy ezt a lehetőséget kizártam. Úgy gondoltam, inkább vissza kéne mennem a szobámba. Kezdett késsőre jární, és...

Valami különös érzés lett úrrá rajtam, ami enyhe bizsergetésként indult a nyakam hátsó oldalán, és minden egyes másodperccel egyre erősödött.

Úgy éreztem, mintha... mintha figyelnének.

A termet végigpásztázva senkit nem vettem észre, aki engem figyelt volna, de arra számítottam, hogy a közelemben állók közül lesz az valaki, mert meglehetősen erőteljes volt az érzés. Nyugtalanság bontott szírmot a gyomrom mélyén. Épp a bejárat felé fordultam, amikor valamilyen húros hangszer lágy, elnyújtott hangja balra irányította a figyelmemet, és a pillantásom a fátyolszerű anyagból készült vérvörös függönyön állapotott meg, ami enyhén hullámozott az emberek mozgásától.

Mozdulatlanná váltam, figyeltem az ütem gyorsulását és lassulását, amelyhez hamarosan egy dob erőteljes dübörgése is csatlakozott. Megfeledkeztem az érzésről, hogy figyelnek engem. Jó sok mindentről megfeledkeztem. A zene... Semmihez sem tudtam hasonlítani, amit addig hallottam. Mélyebb volt, gazdagabb. Lelassult, majd felgyorsult. Olyan... Érzéki volt. Mit is mondott Britta, a szolgálólány az efféle táncról a Vörös Gyöngyben? Lehalkította a hangját, amikor erről mesélt, és a másik szolgáló, akihez Britta beszélt, egészen ledöbbsent.

Utat törtem magamnak a terem széle felé, odaléptem a függönyhöz, és kinyújtottam a kezem, hogy elhúzzam.

– Nem hinném, hogy be akarsz oda menni.

Meghökkenve fordultam a hang felé. Egy nő állt mögöttem – az egyik hölgy, aki a Vörös Gyöngyben dolgozott. Felismertem. Nem azért, mert egy kereskedő vagy üzletember karján ült, amikor beléptem, hanem mert elképesztően gyönyörű volt.

A haja éjfekete, lágy hullámokban omlott a vállára, a bőre pedig mélybarna színű volt. A vörös ruhának, amit viselt, nem volt ujja, mélyre nyúlt a dekoltázsa, az anyag pedig úgy simul a testére, mint ha csak körbefolyná.

– Tessék? – kérdeztem bizonytalanul, mert nem tudtam, mi más mondhatnék, közben pedig leengedtem a kezemet. – Miért ne mennék? Csak táncolnak.

– Csak táncolnak? – Pillantása a függönyre tévedt a vállam fölött. – Bár vannak, akik szerint már a tánc maga is szeretkező.

– Én... Én ezt még nem hallottam. – Lassan magam mögé néztem. A függönyön keresztül ki tudtam venni a zene ritmusára mozgolódó testek formáját, mozdulataik tele voltak ígérő és könnyed kecsességgel. Egyesek egymagukban táncoltak, az ő alakjuk és domborulataik egyértelműen kivehetőek voltak, míg mások...

Élesen beszívtam a levegőt, és a tekintetemet ismét az előttem álló nőre emeltem.

Vörösre festett ajka mosolyra húzódott.

– Most vagy itt először, igaz?

Kinyitottam a számat, hogy tagadjam az állítását, de éreztem, ahogy a forróság szétterjed az arcom minden látható részén. Ez önmagában elég árulkodó volt.

– Ennyire nyilvánvaló?

Felnevetett, rekedt volt a hangja.

– Nem mindenki számára. Nekem viszont igen. Még sosem láttalak itt korábban.

– Honnan tudod, hogy így van? – Megérintettem az álarcomat, hogy biztosan nem csúszott-e félre.

– Az álarccoddal minden rendben. – Különös, mindentudó csillogást láttam a szemében, ami egyszerre volt arany és barna színű. Nem egészen mogyoróbarna. Ahhoz az arany túlságosan élénk és meleg volt benne. Emlékeztetett valakire, akinek szintén zöldessárga színű szeme van. – Felismerek egy arcot, akkor is, ha félig el van rejtve, a tiédet pedig eddig még nem láttam. Ez az első alkalom.

Az igazat megvallva fogalmam sem volt, mit feleljek erre.

– És a Vörös Gyöngynek is ez az első alkalom. – Előredőlt, és lehalkította a hangját. – Mivel még egyetlen Szűz sem tette be a lábát ezen az ajtón.

Döbbenet hullámozott végig rajtam, és egyre erősebben szorítottam a csúszós pezsgőspoharat.

– Nem értem, mire gondolsz. Második lány vagyok...

– Olyan vagy, *mint* egy második lány, de nem úgy, ahogy azt képzeled – szakított félbe, és finoman megérintette a köpenybe bújtatott karomat. – Semmi baj. Nincs mitől félned. A titkod nálam biztonságban van.

Úgy éreztem, hogy egy teljes percen át bámulom, mielőtt sikerült újra működésre bírni a nyelvemet.

– És ugyan miért maradna biztonságban a titkom?

– Miért ne? – kérdezett vissza. – Mi előnyöm származna belőle, ha elmondanám valakinek?

– Kívívnád a herceg és a hercegnő elismerését. – A szívem zakatolt.

Lehervadt a mosolya, és keményebbé vált a tekintete.

– Nekem nem kell egy Felemelkedett elismerése.

Ezt úgy mondta, mintha arra utaltam volna, hogy a hercegnő egy marék sárral mondana hálát. Majdnem hittem is neki, de a királyság lakói közül senki nem szalasztaná el a lehetőséget, hogy kivívja egy Felemelkedett elismerését, kivéve...

Kivéve, ha nem ismerné el Ileana királynőt és Jalara királyt igaz és jogos uralkodóként. Kivéve, ha a magát Casteel királyfinak nevező személyt támogatnák, a királyság önjelölt jogos örökösét.

Csakhogy ő sem királyfi, sem örökös nem volt. Semmi más, csupán Atlantia, a korrupt és eltorzult királyság maradványa, ami a Két Király háborúja végén esett el. Egy szörnyeteg, aki pusztítást szabadított ránk, vérontást okozott, és a gonosz valódi megtestesítője.

Ő volt a Sötét Szerzet.

Mégis akadtak, akik őt és a követeléseit támogatták. Alászálltak, akik lázadásokban vettek részt, illetve számos Felemelkedett eltűnéséért voltak felelősek. Régen az Alászálltak csupán kisebb lázadások és tiltakozások formájában szálltak szembe a hatalommal, és akkoriban még nagyon kevesen is voltak, tekintve, hogy milyen büntetést szabtak ki azokra, akiket az Alászálltak támogatóinak véltek. A tárgyalásukat még csak nem is igazán lehet annak nevezni. Nem volt második esély. Nem volt hosszú börtönfogság. Csak gyors és végleges halál.

Azonban a dolgok megváltoztak az utóbbi időben.

Sokan úgy vélték, hogy az Alászálltak tehetők felelőssé a magas rangú királyi testőrök rejtélyes haláláért. Carsodoniában, a fővárosban sokan megmagyarázhatatlan módon zuhantak le a Magaslatról. Kettőnek pedig nyilat lóttak a fejébe Pensdurthban, egy kisebb part menti városban a Gyapjas-tengernél, a fővároshoz közel. Mások

egyszerűen csak eltűntek a kisebb falvakban, és sosem látták őket többé, senki nem hallott felőlük.

Néhány hónappal ezelőtt egy erőszakos felkelés vérontással végződött a Három Folyó városánál, egy nyüzsgő kereskedővárosban a Vérerdő mögött. Az Ökörszem birtok, a Három Folyó királyi székhelye leégett, a földdel tették egyenlővé, akárcsak a templomaikat. Everton hercege meghalt a tűzben, akárcsak számos szolgáló és ör. A Három Folyó hercegnője csupán valami csoda folytán menekült meg.

Az Alászáltak nem csupán atlantiaiakból álltak, akik elrejtöztek Solis lakói között. A Sötét Szerzet követői közül egyesekben egy csepp atlantiai vér sem csordogált.

A tekintetem élesebbé vált, és a szememet a gyönyörű nőre szegeztem. Lehet, hogy ő is Alászált? Képtelen voltam megérteni, hogyan támogathatja valaki az elbukott királyságot, még akkor is, ha kemény az életük, vagy boldogtalanok. Nem, amikor az atlantiaiak és a Sötét Szerzet felelősek a ködért és azért, ami abban rejtőzik. Azért, ami véget vetett Finley életének – és számtalan más ember életét követelte, beleértve anyámét és apámét, és a testemen is nyomot hagyott, örök emlékeztetőként, hogy milyen rettenetes dolgok pusztítanak a ködben.

Átmenetileg félretéve a gyanakvásomat, megnyitottam az érzékeimet, hogy rejlik-e a nőben bármilyen erős fájdalom, valami, ami nem csupán fizikai, hanem vagy gyászból, vagy keserűségből gyökerezik. Az a fajta fájdalom, amitől az emberek rettenetes dolgokra képesek, csak hogy megpróbálják enyhíteni a gyötrelmüket.

Nem találtam nyomát annak, hogy ilyesmi sugározna belőle.

Ez azonban nem jelentette azt, hogy ő nem Alászált.

A nő félrehajtotta a fejét.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Mint mondtam, semmi okod aggodalomra, ha rólam van szó. De ha róla? Nos, az már más kérdés.

– Róla? – ismételtem.

Lépett egyet oldalra, ahogy kinyílt a főbejárat, és a hirtelen beáramló hideg levegő további kuncsaftok érkezését jelezte. Egy férfi lépett be, mögötte pedig egy idősebb úriember állt homokszőke hajjal és napbarnított, cserzett arccal...

Elkerekedett a szemem, ahogy a hitetlenkedés végigsöpört rajtam. Vikter Wardwell volt az. Mit keres ő a Vörös Gyöngyben?

Felrémltettem előttem egy rövid szoknyás és részben fedetlen mellű nő képe, és végiggondoltam, hogy én mit keresek itt. Elkerekedett a szemem.

Jaj, egek!

Nem akartam arra gondolni, hogy mi szél hozta ide. Vikter a Királyi Őrség tapasztalt tagja volt, aki bőven élete negyedik évtizedében járt, de számomra ennél jóval többet jelentett. Tőle kaptam ajándékba a combomra erősített tőrt, és ő volt az, aki a szokásokkal szakítva mindent megtett azért, hogy ne csupán használni tudjam, de arra is megtanított, hogy hogyan kell forgatni a kardot, eltalálni egy láthatatlan célpontot egy nyíllal, és hogy akár fegyvertelenül is képes legyek legyőzni egy nálam kétszer nagyobb embert.

Vikter olyan volt számomra, mint egy apa.

Emellett ő volt a személyi testőröm, azóta, hogy megérkeztem Masadoniába. Igaz, nem ő volt az egyetlen testőröm. Feladatait megosztotta Rylan Keallel, aki Hannes helyére lépett, miután ő álmában meghalt, alig egy évvel ezelőtt. Váratlan veszteség volt, mivel Hannes a harmincas évei elején járt, és kiváló egészségnek örvendett. A Gyógyítók szerint a szívének lehetett valami ismeretlen